

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/14/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714204890
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6714204890.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Petra Priehodu a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci navrhovateľky: C.. Z. E., rod. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. H. XXX/XX, XXX XX G., štátny občan SR, právne zast. Advokátskou kanceláriou AK Dlhopolec s.r.o., so sídlom Nám. SNP 27, 960 01 Zvolen, IČO: 36 867 306, proti odporcovi: Y.. C.. E. E., P., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. H. XXX/XX, XXX XX G., t. č. bytom V. XX, XXX XX K., štátny občan SR, právne zast. Advokátom JUDr. Jánom Krnáčom, so sídlom Nám. SNP 70/36, 960 01 Zvolen, za účasti mal. Y. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom ako navrhovateľka, zast. kolíznym opatrovníkom Úradom práce sociálnych vecí a rodiny K., o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu pochádzajúcemu z manželstva, o odvolaní navrhovateľky a o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 09. 11. 2015 č. k. 13P/13/2014-479, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o uložení vyživovacej povinnosti odporcovi a o tvorbe úspor v prospech maloletého Y. E. p o t v r d z u j e .

Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o uložení povinnosti odporcovi nahradiť trovy štátu a zaplatiť súdny poplatok za návrh z r u š u j e a v tejto časti v r a c i a okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľky z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom rozviedol manželstvo účastníkov konania. Maloletého Y. E. na čas po rozvode zveril do osobnej starostlivosti navrhovateľky, ktorá bude dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. Odporcovi uložil povinnosť prispievať na výživu maloletého Y. výživným vo výške 250 Eur mesačne, ktoré je splatné vo výške 220 Eur mesačne vopred k rukám navrhovateľky vždy do 20.-teho dňa v mesiaci vopred počnúc právoplatnosťou rozhodnutia. Z výživného 250 Eur určil sumu 30 Eur na tvorbu úspor maloletého, ktorú je odporca povinný poukazovať na osobitný účet maloletého zriadený navrhovateľkou. Navrhovateľke bola uložená povinnosť v prospech maloletého zriadiť v peňažnom ústave Slovenskej republiky osobitný účet, oznámiť jeho identifikáciu odporcovi v lehote 10 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Nakladanie s prostriedkami na účte maloletého je viazané na súhlas súdu. Styk odporcu s maloletým určil na každý páry týždeň v roku od piatku od 17.00 hod do nedele 17.00 hod. a každý týždeň štvrtok v čase od 15.00 hod. do 18.00 hod a počas letných prázdnin 3. týždeň v mesiaci júl od pondelka 10.00 hod. do nedele 17.00 hod. a druhý týždeň v mesiaci august v čase od pondelka od 10.00 hod. do nedele 17.00 hod. Navrhovateľke uložil povinnosť informovať odporcu

pravidelne každé dva mesiace o zdravotnom stave a školských výsledkoch a ďalších podstatných aktuálnych skutočnostiach týkajúcich sa maloletého Y.. Odporcovi uložil povinnosť zaplatiť trovy štátu na účet Okresného súdu Zvolen vo výške 10,04 Eur, ako aj súdny poplatok za podaný návrh vo výške 66 Eur. O trovách konania rozhodol tak, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania. Z vykonaného dokazovania prvostupňový súd považoval za jednoznačne preukázané, že manželstvo účastníkov existuje len ako formálny zväzok muža a ženy bez akejkoľvek funkcie manželstva v zmysle Zákona o rodine. Rozvrat manželstva videl súd hlavne v správaní sa odporcu, ako aj v rozdielnosti pováh účastníkov konania a rozdielných názorov na spoločný život s tým, že navrhovateľka, vzhľadom na správanie sa odporcu, stratila k odporcovi citový vzťah. Žiaden z účastníkov neprejavil snahu o obnovenie manželského spolužitia, preto súd manželstvo účastníkov rozviedol. Z manželstva pochádza maloleté dieťa Y. E., ktorého súd zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá sa o neho stará od narodenia, pričom obaja rodičia navrhli takýto spôsob starostlivosti o maloletého. Pokiaľ ide o určenie výživného, súd určil celkovú výšku výživného 250 Eur mesačne s tým, že 220 Eur určil ako bežné výživné s prihliadnutím na to, aby bola zachovaná životná úroveň maloletého, akú mal pred rozvodom rodičov, 30 Eur určil na tvorbu úspor, keď z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že otec môže zo svojho príjmu takouto sumou prispievať na tvorbu úspor maloletému Y.. Zároveň súd zohľadnil skutočnosť, že v budúcnosti nebude musieť otec dosahovať taký príjem ako dosahuje v súčasnosti a z tvorby úspor budú pokryté náklady maloletého so štúdiom. Pokiaľ ide o určenie výživného 250 Eur mesačne, súd prihliadal aj na skutočnosť, že odporca má predbežným opatrením uloženú povinnosť prispievať na výživu navrhovateľky sumou 250 Eur od 25. 02. 2015, pričom v prípade právoplatného rozvodu manželstva táto povinnosť mu zo zákona zanikne.

Pokiaľ ide o úpravu styku otca s maloletým Y., mal prvostupňový súd za to, že rozsah styku otca so synom tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia, zohľadňuje vek maloletého, jeho rozumovú a vôľu vo vyspelosť, slúži k vzájomnému udržaniu väzieb medzi otcom a synom aj s ohľadom na vek maloletého a kvalitu času stráveného medzi nimi.

S poukazom na ust. § 148 ods. 1 O. s. p. zaviazal súd odporcu na povinnosť zaplatiť trovy štátu na účet Okresného súdu Zvolen vo výške 10,04 Eur, šlo o trovy vyplatené ako svedočné svedkovi L. M.. Navrhovateľka je oslobodená od platenia súdneho poplatku, a preto súd zaviazal odporcu na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktoré štát v predmetnom konaní platil. Zároveň podľa § 2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch zaviazal odporcu aj na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 66 Eur s poukazom na to, že navrhovateľka bola oslobodená od platenia súdneho poplatku. O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd s poukazom na ust. § 144 O. s. p.

Proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote navrhovateľka s tým, že uviedla, že proti rozsudku podáva odvolanie v celom rozsahu. V odôvodnení poukázala na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým bol dočasne upravený styk odporcu s maloletým Y. a uviedla, že odporca nariadenú úpravu styku nerešpektuje, resp. túto nevyužil. Nie je preto zrejmé, prečo súd napriek týmto skutočnostiam úpravu styku ešte rozšíril o ďalší deň v týždni. Preto rozsudok považuje za nesprávny a žiada rozhodnúť o úprave styku len v tom rozsahu, ako bola určená predbežným opatrením. Podaním doručeným súdu dňa 16. 02. 2016 navrhovateľka vzala podané odvolanie v celom rozsahu späť.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj odporca prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu. Odvolanie podal proti výrokom o výške výživného na maloletého, uložení povinnosti odporcovi zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 Eur a povinnosti odporcu zaplatiť trovy štátu vo výške 10,04 Eur. Poukázal pritom na odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. b), d) a f) O. s. p., majú za to, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam pri nesprávnom postupe v rámci hodnotenia výsledkov dokazovania, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a právny záver súd riadne neodôvodnil, takže rozsudok zostal značne nepreskúmateľný, čím trpí rozhodnutie, tzv. inou vadou. Rozhodnutie súdu vníma ako neodôvodnené a neopodstatnené, vychádzajúce z účelových a nepreukázaných tvrdení navrhovateľky, ktoré nemajú dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní. Odvolateľ sa snažil do posledných chvíľ udržať manželstvo práve v záujme detí a preukázal skutočné dôvody vedúce k nefunkčnosti manželstva, osobitne zdôrazňoval povahové črty a správanie sa manželky k nemu a deťom. Najmä poukázal a dokumentoval prejavy manželky k staršiemu synovi, ktorého hrubým spôsobom urážala, nadávala mu a vyhrážala sa mu. K odporcovi sa manželka správala

podozrievavo, panovačne a žiarlivo. Podľa odporcu aj v kontexte týchto okolností mali byť posudzované všetky výroky rozsudku súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o výrok, ktorým súd rozhodol o výške vyživovacej povinnosti zároveň s určením sumy 30 Eur na tvorbu úspor, nesúhlasí odporca s tým, že by boli objektívne preskúmané jeho pomery, schopnosti, možnosti a majetkové pomery, pretože pri takomto posúdení by bolo zistené, že došlo k podstatnej nepriaznivej zmene pomerov, ktorá zakladá určenie inej výšky výživného ako určil súd. Odporca má za to, že súd v rozpore so zásadou primeranosti určil neprimerane vysoké výživné na syna Y., ktoré nezodpovedá schopnostiam a možnostiam odporcu, ale ani potrebám maloletého. Nezohľadnil ani schopnosti a možnosti navrhovateľky, ktorá je schopná prispievať na náležitú a primeranú výživu maloletého Y.. Poukázal na to, že už 6 rokov s enormným zvýšeným úsilím na úkor voľného času a zdravia vykonával dve pracovné zamestnania (Z. H. vo K. a H. v K.), navrhovateľka rovnakú snahu neprejavuje, aby si aj ona zlepšila finančnú príjmovú situáciu. Otec dosahuje svoje príjmy nad rámec bežného úsilia rodiča na úkor svojho zdravia (trpí F. R. spôsobenou neustálym pracovným vypätím a stresom, ktorý mu spôsobuje aj navrhovateľka), voľného času a dovolenky. Počas celého trvania manželstva musel toto „nadúsilie“ odporca vyvinúť, aby financoval celú domácnosť a všetky štandardné aj nadštandardné výdavky rodiny a to z jedného príjmu, nakoľko navrhovateľka nepracovala a nesnažila sa zlepšiť finančnú situáciu rodiny. Vytýka prvostupňovému súdu, že nedostatočne prihliadol, resp. neprihliadol na mesačné výdavky odporcu, ktoré on podrobne v konaní o rozvod aj v ďalších konaniach vedených na okresnom súde preukázal (napr. cestovné do K. a späť, ubytovanie, stravné, jednotlivé výživné, ošatenie a pod.). Podľa odporcu tento sa počas celého konania snažil poukázať na množstvo skutočností, s ktorými sa súd prvého stupňa nevysporiadal, ani sa s nimi nezaoberal, konkrétne nebral do úvahy schopnosti, možnosti a majetkové pomery matky, Táto je v súčasnosti zamestnaná v spoločnosti N. L. M., P. G., pričom za mesiac jún zarobila 66,94 Eur, za mesiac júl 319,74 Eur, za mesiac august 174,75 Eur a za mesiac september 89,25 Eur. To, že sa navrhovateľka zamestnala, mení jej pomery ako aj doterajšie tvrdenia, že bola dlhodobo nezamestnaná z dôvodu starostlivosti o Q. K. P. spoločného syna účastníkov konania E.. Má za to, že doterajšie tvrdenia možno považovať za účelové konanie navrhovateľky, ktorá sa snažila súdu predostrieť, že svoju finančnú situáciu nemôže zlepšiť z dôvodu starostlivosti o syna a skutočnosť bola iná. Na podporu svojej zlej finančnej situácie si navrhovateľka v septembri 2014 tesne pred termínom pojednávania o rozvode manželstva účelovo zobrala úver v peňažnom ústave vo výške 3.000 Eur a snažila sa preukázať nedostatok finančných prostriedkov. Tiež požiadala Centrum právnej pomoci o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, ktorá jej bola pridelená, no neskôr, iba niekoľko mesiacov po tom, sa rozhodla zvoleného právnik z CPP vymeniť za komerčnú advokátsku kanceláriu. K zmene pomerov došlo aj na strane odporcu, ktoré preukázal mnohými listinnými dôkazmi týkajúcimi sa objektivitu poklesu jeho príjmu už od polovice roku 2014 s čím sa súd nedostatočne zaoberal. Odporca v priebehu celého konania poukazoval na zvýšené výdavky súvisiace s platením určeného výživného a s nevyhnutnými nákladmi spojenými s bývaním, stravou, ošatením, cestovným a pod. Súd sa teda nezaoberal príjmami a výdavkami oboch rodičov, hoci ide o hlavné kritéria posúdenia možnosti oboch rodičov. Zatiaľ čo odporca od začiatku konania predkladal svoje nevyhnutné výdavky, navrhovateľka tak neučinila. Súd vychádzal z domnienok a predpokladov a nie z riadne zisteného skutkového stavu ohľadom nákladov na maloletého Y., ktorý by mal byť relevantným podkladom vo vykonanom dokazovaní. V ďalšom uviedol podrobný rozpis svojich výdavkov v súvislosti so závislou činnosťou na H. v K., na Z. vo K., ako aj životne nevyhnutných výdavkov. Celkové nevyhnutné výdavky na strane odporcu spojené s vykonávaním dvoch pracovných zamestnaní a základnými životnými potrebami vyčíslil čiastkou 1.330 Eur mesačne. Okrem toho má povinnosť určenú predbežným opatrením vo výške 500 Eur mesačne plniť výživné (z toho 250 Eur na synov, 250 Eur na manželku). Svoj čistý mesačný príjem od všetkých zamestnávateľov vyčíslil odporca na sumu 1.522,13 Eur. Odpočítanie všetkých výdavkov, ktoré musí odporca vynaložiť, jeho situácia predstavuje mínusový stav, ktorý musel riešiť formou spotrebného úveru vo výške 5.000 Eur od P. V.. Pritom navrhovateľka disponuje mesačne sumou 100 Eur ako výživné na Y., 150 Eur výživné na plnoletého E., 250 Eur výživné na manželku, 224 Eur invalidný dôchodok syna E. a 23,50 Eur ako prídavok na dieťa, spolu 747,52 Eur, okrem toho má ešte mzdu za príslušné obdobia. Vytýka súdu nedostatok úvah, ktorými sa riadil súd pri stanovení pomeru a výšky samotného výživného a úspor. Za nepreskúmateľné považuje aj ustálenie potrieb maloletého. Pritom otec na výchovu Y. prispieval aj nad rámec určeného výživného v rámci predbežného opatrenia, keď určité jednorazové výdavky musel a musí vynaložiť počas stretávania sa s maloletým (vstupné na kúpalisko, jedlo, nápoje, darčeky a pod.).

Pokiaľ ide o povinnosť zaplatiť trovy štátu a zaplatiť súdny poplatok za návrh ma za to, že v prípade navrhovateľky došlo k zmene pomerov a následkom tejto zmeny prestalo byť jej oslobodenie od súdny poplatkov odôvodnené. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 11. 2010 sp. zn. IV ÚS 387/2010, podľa ktorého ak bola účastníkov v rozpore so zákonom SNR č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť aj v prípadoch, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla aj zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Rovnako, pokiaľ ide o rozhodnutie o povinnosti zaplatiť trovy štátu podľa § 148 ods. 1

O. s. p., vytýka nedostatok odôvodnenia, opätovne poukazuje na skutočnosť, že neboli správne vyhodnotené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov. Domáha sa zmeny napadnutého rozsudku tak, že odporcovi bude uložená vyživovacia povinnosť vo výške 120 Eur mesačne, pričom súdny poplatok za návrh vo výške 66 Eur bude povinná zaplatiť navrhovateľka a odporca bude povinný zaplatiť trovy štátu vo výške 5,02 Eur.

Kolízny opatrovník maloletého - Úrad práce sociálnych vecí a rodiny K., oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na svoje správy zo šetrenia rodinných pomerov a vykonaného pohovoru s maloletým Y., ako aj na svoje vyjadrenia v rámci pojednávania. Styk maloletého s otcom neodporúčal kolízny opatrovník upravovať, nakoľko maloletý prejavil záujem stretávať sa s otcom nie v presne určený čas, vzhľadom na jeho aktivity. S oboma rodičmi má dobrý vzťah. Otec ho do stretnutí nenúti, keď sa mu chce, stretne sa s ním. Vzhľadom na deštruktívnu komunikáciu medzi rodičmi súd rozsudkom styk otca s maloletým upravil a podľa názoru kolízneho opatrovníka takto upravený styk nie je v rozpore so záujmami maloletého. Pokiaľ ide o výšku výživného, kolízny opatrovník odporučil zaviazat' otca platením výživného vo výške primeranej potrebám a veku dieťaťa, ako aj zárobkovým možnostiam oboch rodičov. Vzhľadom na životnú úroveň oboch rodičov dospel súd k záveru, že určil bežné výživné 220 Eur mesačne a 30 Eur mesačne na tvorbu úspor, ktorú kolízny opatrovník považuje za vyhovujúcu záujmom maloletého.

Odporca sa písomne vyjadril k odvolaniu podanému navrhovateľkou s tým, že v stručnosti poukázal na zmatečnosť a neurčitost' podaného odvolania. Navrhovateľka sa k odvolaniu odporcu písomne nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 a 2 písm. a/ O. s. p., bez nariadenia pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľky podľa § 207 ods. 2 a 3 O. s. p. zastavil. Rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o uložení vyživovacej povinnosti odporcovi a o tvorbe úspor podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil, rozsudok v časti o uložení povinnosti odporcovi nahradiť trovy štátu a zaplatiť súdny poplatok za návrh podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. zrušil a podľa ods. 2 vrátil vec prvostupňovému súdu v tejto časti na ďalšie konanie.

Pokiaľ ide o odvolanie navrhovateľky, pretože toto navrhovateľka vzala späť skôr, ako o ňom odvolací súd rozhodol, odvolací súd s poukazom na ustanovenie § 207 ods. 2, 3 O. s. p. odvolacie konanie zastavil.

Po preskúmaní rozsudku prvostupňového súdu v napadnutom výroku o výživnom a v súvislosti s výživným aj o tvorbe úspor, konania prvostupňového súdu, ktoré mu predchádzalo, ako aj dôvodov odvolania odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Napadnutý rozsudok v tomto výroku ako vecne správny a správne odôvodnený potvrdil. K odvolacím námietkam odporcu odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 62 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine. V zmysle relevantnej právnej úpravy sú rodičia povinní plniť vyživovaciu povinnosť k deťom do času, kým nie sú deti schopné samé sa živiť, prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Súd pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti prihliada na to, ako sa ktorý z rodičov o dieťa osobne stará, výživné má preto prednosť pred inými výdavkami rodičov. Výdavky povinného rodiča, ktoré nie sú nevyhnutné, súd do úvahy neberie. Odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd jednak správne poukázal na príslušnú právnu úpravu ohľadne vyživovacej povinnosti a túto vzhľadom na svoje zistenia aj správne aplikoval. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti súd na jednej strane skúma odôvodnené potreby oprávneného (v tomto prípade maloletého dieťaťa) a na druhej strane možnosti, schopnosti a majetkové pomery povinného rodiča (v tomto prípade odporcu - otca maloletého dieťaťa). Prvostupňový súd správne posúdil všetky relevantné skutočnosti a odvolací súd považuje za správne ustálenie

výšky výživného na sumu 250,- Eur, keď sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že odporca je schopný takúto čiastku mesačne maloletému synovi poskytnúť zo svojho príjmu. Pokiaľ odporca namieta, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil potreby maloletého, odvolací súd k tomu uvádza, že prvostupňový súd správne poukázal na ustanovenie § 62 ods. 2 Zákona o rodine s tým, že výživné určil so zámerom zachovať životnú úroveň maloletého na rovnakú, aká bola pred rozvodom majúc zároveň za to, že odporca, teda otec maloletého dieťaťa, je schopný takúto čiastku pravidelne mesačne plniť zo svojho preukázaného príjmu približne 1.500,- Eur mesačne. V prípade, že povinný rodič dosahuje nadštandardný príjem, ako je tomu aj v tomto prípade, nie je dôvodné zaoberať sa každou jednotlivou položkou, ktorú druhý rodič v tom-ktorom mesiaci na maloletého vynaloží, ako by tomu bolo v prípade, pokiaľ povinný rodič dosahuje príjem nízky a je potrebné starostlivo zvážiť skutočne odôvodnené potreby dieťaťa vo vzťahu k možnostiam a schopnostiam rodiča, avšak aj tu súd posudzuje potenciálne možnosti a schopnosti a nie len skutočný preukázaný či preukazovaný príjem. Pokiaľ teda rodič dosahuje nadštandardný príjem, je aj výška určeného výživného vyššia, čím je splnené zákonné ustanovenie § 62 ods. 2 Zákona o rodine (podieľať sa na životnej úrovni rodičov). Pokiaľ v odvolaní namieta odporca nedostatočné vyhodnotenie príjmov navrhovateľky, odvolací súd s takýmto názorom nesúhlasí. Prvostupňový súd túto skutočnosť neopomenul, uviedol navrhovateľkou dosahované príjmy a pokiaľ ich aj osobitne neposúdil, odvolací súd vzhľadom na ich výšku (vo vzťahu k príjmom odporcu zanedbateľnú), nemožno mať za to, že by táto skutočnosť bola dôvodom na zmenu určeného výživného. Navyiac, ako správne uviedol prvostupňový súd, navrhovateľka, teda matka, svoju vyživovaciu povinnosť plní osobnou starostlivosťou o maloletého (a jeho K. P. staršieho brata), čo je v súlade s § 62 ods. 4 Zákona o rodine.

Pokiaľ odporca vytyka prvostupňovému súdu, že sa tento nedostatočne zaoberal ním predkladanými výdavkami, ktoré má v súvislosti so svojou vynaloženou snahou zabezpečiť rodine dostatok financií, pričom odporca zároveň tvrdí, že sa v konečnom dôsledku dostáva do mínusového stavu a bol už nútený zobrať si spotrebný úver, aby mohol plniť všetky svoje finančné záväzky, odvolací súd podotýka, že je vecou odporcu, akým spôsobom svoje príjmy využíva. Bolo by však prinajmenšom neštandardné, aby v snahe získať čím vyšší príjem, výdavky slúžiace tomuto účelu v konečnom dôsledku mali tento príjem v podstate negovať. Odvolací súd upozorňuje, že určovanie výživného nie je matematickou úlohou, úlohou súdu je zodpovedne na základe riadne zisteného skutkového stavu posúdiť na jednej strane odôvodnené potreby oprávneného a na druhej strane možnosti, schopnosti a celkové majetkové pomery povinného (s akcentom na potencialitu príjmov - s prihliadnutím na vek, zdravotný stav, vzdelanie, dosiahnuté skúsenosti, vedomosti, prax v odbore a podobne). Podľa názoru odvolacieho súdu napadnuté rozhodnutie o výške výživného takémuto posúdeniu zodpovedá, a preto odvolací súd toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdil s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Správne rozhodol prvostupňový súd aj o tvorbe úspor pre maloletého, čo aj správne odôvodnil, pretože z určeného výživného je možné odkladať pre možné potreby dieťaťa v budúcnosti v súvislosti s jeho prípravou na budúce povolanie tak, ako to správne vyhodnotil prvostupňový súd.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o náhrade trov štátu a zaplatenie súdneho poplatku za návrh, odvolací súd sa stotožnil s odvolacími námietkami odporcu, keď zistil, že tak, ako sa to tvrdí v odvolaní, navrhovateľke bol Centrom právnej pomoci ustanovený advokát na zastupovanie majúc za to, že sú u nej splnené podmienky. Zo spisu je však zistené, že navrhovateľka si následne napriek ustanovenému advokátovi zvolila sama právneho zástupcu, navyše v čase rozhodovania prvostupňového súdu bola zamestnaná, poberala mzdu, preto neobstojí odôvodnenie v tejto časti rozhodnutia, podľa ktorého súd zaviazal na povinnosť nahradiť trovy štátu ako aj povinnosť zaplatiť súdny poplatok za návrh len odporcu s odôvodnením, že navrhovateľka bola, resp. je oslobodená od platenia súdneho poplatku. V tomto smere preto odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie za účelom, aby prvostupňový súd opätovne posúdil, či na strane navrhovateľky je dôvod na takéto právne posúdenie plnenia jej poplatkovej povinnosti, resp. povinnosti nahradiť trovy štátu, keďže ohľadne tejto skutočnosti sú závažné pochybnosti podopreté preukázanými zisteniami (zmena právneho zástupcu, resp. zamestnanie sa v priebehu konania o rozvod).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 144 O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože rozhodnutie, v ktorom odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, nemá na posúdenie otázky náhrady trov konania dopad.

Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním senátu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.